

Copiii și teatrul

M-am temut întotdeauna de piesele care au nevoie de explicații. M-am temut întotdeauna de piesele care necesită un prolog, o artă poetică, o justificare, o autoapărare.

Și, dacă m-am temut eu, un „om mare“, ce să-mi închipui despre cei mici, dintre care, cei mai mulți, înainte de a se duce la teatru, nu citesc nimic, pentru că încă nu știu să citească...

Totuși am să vă explic de ce am scris această piesă, tocmai așa. Întotdeauna, am dorit să realizez un joc între scenă și sală. Un joc viu, pasionat și pasionant. Este o lege elementară a educației: primele noțiuni, copiii le învață prin joc. Jocul e pentru copii metafora sublimă. Asupra oamenilor mari intervii cu emoția desăvârșită, declanșată de frumusețea gândirii, în floarea vie a imaginii. „Cel mic“ crede în joc. Copiii se joacă serios, exclud cabotinismul, trișarea. Dacă vrei să te joci eu copiii, trebuie să crezi sincer că ești și tu copil. Copiii simt, suspectează afectarea unei false candori. Ei cred în frumusețea, dar și în utilitatea jocului. Pentru că jocul copilului nu e, totuși, „joc secund“, în sine, săvârșit într-o gestică gratuită. Joaca își are legile ei nescrise, joaca are gravitatea și seriozitatea ei. Joaca e de fapt ca o repetiție a faptelor viitoare de viață.

Iată de ce am văzut în această piesă tema unui joc posibil, făcut cu credință și spontaneitate. Am și experimentat cu copiii câteva din aceste fragmente. Cînd actorii au crezut în propriul lor joc, copiii au răspuns și ei jocului. Sincer. Pe alocuri uluitor. N-aș vrea să numesc piesa nici un fel de tramă de „commedia dell'arte“, nici un fel de „happening“, nici „teatru en rond“, nici... nici... E o încercare de a găsi corespondențe psihologice, estetice (da, estetice!) și mai ales etice cu copiii. Unii interpreți s-au speriat la prima lectură, că „demitizăm“ universul intim al teatrului, dacă cei mici vor vedea lada care face ca vîntul și tabla care sună ca tunetul. După primele întâlniri cu copiii și-au schimbat părerea. Copiii sînt foarte serioși în lumea teatrului, pe care-l socotesc un fel de casă a lor.

Stimați actori, fiți, deci, copii adevărați, fără a simula datele lor fizice, nu vă copilăriți, nu vă pițigăiați, nu vă scâlămbăiați. Sugerați datele personajelor, lăsați copiii să le completeze, așa ca în desenele în care ei trebuie să coloreze contururi.

Nu vă temeți de a sublinia copiilor, apăsând, ideile etice pe care ei trebuie să le rețină, dar temeți-vă de tot ce ține de feerie; nu contați pe criteriile experienței: arătați-vă actori totali, așa cum o doriți mereu: cîntați, dansați, faceți acrobații.

Piesa a fost lucrată, „pe viu“, cu un grup de actori ai Teatrului „Ion Creangă“ — observațiile, experiența lor m-au ajutat să dau textului această formă scenică. Drept care le mulțumesc și lor și teatrului.

ALECU POPOVICI

Scufița cu trei iezi

Comedie muzicală pentru copii

www.cindec.ro

Personajele

POVESTITORUL
SCUFIȚA
IEDUL MIC
PRIMUL LUP
AL DOILEA LUP
MAMA
CAPRA
BUNICA

VECINA
GAMA
SUFLEURUL
DECORUL
PRIMUL VÎNĂTOR
IEDUL MARE
AL DOILEA VÎNĂTOR
IEDUL MIJLOCIU

Această piesă, care apelează doar ca la un pretext la firul basmului clasic, dorește a apropia copiii de teatru și teatrul de copii.

Ea solicită foarte puține elemente din arsenalul clasic al spectacolului, dar multă credință și dăruire din partea actorilor, cu exercițiu sau cu antrenament special. Este bine să fie aleși numai acei interpreți care pot intra cu plăcere, de... bunăvoie și nesiliți de nimeni, într-un asemenea joc...

Piesa are ca sursă de inspirație „programa analitică” a celor mici (preșcolari și elevi din clasa I — a II-a). Folosind elementele unei mari convenții teatrale, ea nu urmărește demitizarea actului scenic.

Este evident că, de la caz la caz, „tema” piesei va invita la improvizații și replici iscate de reacțiile copiilor, ceea ce socotesc a fi totodată un exercițiu util pentru actori.

Tot „spectacolul” trebuie să încapă într-un microbuz — pe drum — și pe un postament, într-o clasă sau sală de grădiniță...

Pentru introducerea în atmosferă, secretariatul literar al teatrului, cu o zi înainte de spectacol, va avea grijă ca copiii din grădiniță sau clasele I și a II-a, ce urmează a fi vizitați de trupă, să fie solicitați de învățătoare să deseneze sau să execute în plastilină personaje din poveștile pe care ei le cunosc mai bine.

În vederea spectacolului se vor organiza, eventual, microexpoziții în clasă cu aceste lucrări.

Educatorele și profesoarele vor fi rugate să spună copiilor (sau să-i solicite pe copii să povestească ei, tot cu o zi înainte), basme, povestiri...

ACTUL I

POVESTITORUL : Dragi copii, trebuie să vă dau o veste tristă. Să vedeți ce s-a întâmplat. Noi venim acum de la teatru... Din grabă, din neatenție, nici eu nu știu exact cum s-a întâmplat, am pierdut povestea. Știți care poveste? Povestea scrisă pentru voi, care trebuia să fie jucată de cei mai mari actori. Actorii sînt aici. Povestea nu-i și nu-i și nu-i... Și era o poveste atît de frumoasă! Una nou-nouță, de-abia ieșită de la cuptor, caldă și rumenă ca o piine, numai bună s-o ascultați pe îndelete. O poveste pentru copiii buni. Era potrivită, deci, și pentru voi! Nu cumva mai aveți pe-aici vreo plîngăreată? Vreun mofturos?

Ei bine, povestea s-a pierdut. Vreți să o căutăm împreună? Ia vedeți, în ghiozdane! În buzunărașe! Tu, fetițo, de-acolo, ce ai în pachetel? Nu cumva povestea noastră? Foarte rău... Noi o să plecăm și voi o să veniți altă dată. La revedere!

Cee? Vă pare rău? Și nouă! Dar ce să facem! Ne pare rău. Dacă ați ști cumva voi o poveste, noi am juca-o cu plăcere. Actorii avem, n-avem piesă. Cine știe o poveste? Poate o să facem noi din ea o piesă. Cine a mai fost la teatru, copii? Tu? Ce-ai văzut? Să auzim! Ce poveste știți voi? „Scufița Roșie”? Cine a zis „Scufița Roșie” să ridice două degete! Tu? Bine! Să vedem dacă știți toată povestea... Bine! Dar acum să vedem de ce avem noi nevoie pentru o piesă.

SCUFIȚA : De o scufiță... Adică de o fetiță...

LUPUL : De un... lup...

GAMA : Dar cine știe să arate cum face lupul? (Copiii vor imita, desigur, cu ardoare un lup.)

MAMA : Foarte bine, foarte bine!

BUNICA : De un vînător?

PRIMUL VÎNĂTOR : De doi vînători!

BUNICA : Bun! Și cine știe să tragă cu pușca?

POVESTITORUL : Știți tot? Bravo! Atunci să începem. A fost odată o fetiță...

GAMA (sunet de instrument) : Stați, stați, o clipă doar. Eu sînt Gama și fac o mulțime de treburi.

POVESTITORUL : Liniște! Noi muncim aici! Nu ne jucăm! (Gama cîntă din nou.) Ce mai e și asta?

GAMA : Clarinet! Clarinet este instrumentul, iar eu sînt Gama. (Schimbă instrumentul.)

POVESTITORUL : Dar asta?

GAMA : Saxofon!

POVESTITORUL : Și?

GAMA : Eu sînt muzica! Muzica unei piese de teatru. De exemplu, dacă e un moment trist, dacă sora mea cea mică a rupt mina păpușii, sau dacă fratele meu mai mare i-a mînat ciocolata frățiorului mai mic... eu cînt așa...

Cînt trist, dar foarte trist mereu,
Că plîngi și tu și plîng și eu
Și pe același... (Plînge.) Pe același ton
Plîng din chitară și trombon...
Do, re, mi, do, re, mi,
Vai, ce trist mai pot a fi!

Dar altă dată sînt vesel... Azi, prietenul meu mic a fost lăudat... Azi, mama a fost fericită,

foarte mulțumită de el... Le-a laudat tovarășa
la școală...

Cînt vesel, foarte vesel mereu,
Că rizi și tu și rizi mereu
Și tot mereu pe același ton, și pe aceleași
ton,

Rid din chitară și trombon!
Și să știți că eu am mulți prieteni. De
exemplu Do...

Do... Dorel e-un băiețel,
Care știe un cîntecel...
Do... do... do... do...
Hai, cu toții : „Do... do... do...
Re... Relu nu-i la fel,
E puțin mai-nălțicel...
Re... re... re... re... re...
Mi — Mimi e-o fată
Să cîntăm cu ea odată
Mi... mi... mi...
Fa... Fane e-un băiat
Și el cîntă neapărat
Fa... fa... fa... fa...
Sol... sol e „sola” mea
Cînd pe „re” ea nu-l știa
Sol... sol... sol...
La... Lala e cam grasă.
Dar în cîntec e frumoasă...
Si... Sică e-un vecin,
Dar și el cîntă puțin...
Do... do... do și do — Dorel
Re... re e și subțirel
Mi... mi... mi... și iarăși Mimi
Fa... fa... fa... și deci e Fane.
Sol... sol... și „sola” mea
La... la... la... și Lala la
Si... si... si... și este Sică
Iată „Gama”, la adică
Do, re, mi, fa, sol, la, si, do,
Do, si, la, sol, fa, mi, re, do !...

Și uite așa tiptil — tiptil,
O să cînt ca un copil...
Lup, Scufiță, la o adică
De-i nevoie și... Bunică !

POVESTITORUL : Atunci să începem : ...A
fost odată o fetiță...
DECORUL : Stați! Stați și nu mai conti-
nuați! Stați o clipă doar... Numai una! Eu
sînt... Decorul, și piesa nu se poate începe
fără mine! Eu am o mulțime de treburi
într-o piesă.
POVESTITORUL : Adică, te rog să ne ex-
plici, să înțelegem și noi.
DECORUL : Stai puțin cu binișorul : Nu vezi
că eu sînt Decorul ?
Cu birtie și-un condei
Fac decorul cum îl vrei !
Pot să fac — încet-încet,
Un palat sau o căsuță,
O caleașcă, o căruță,
Pot să fac o frizerie...
Și-apoi o cofetărie!
Din creioane și cudoare
Pot să fac, de vreți, o floare,
Care ride către soare,
Cu hăinuța ei albastră.
Pot să fac și o fereastră...

Dragi prieteni, eu sînt prieten bun cu
visul... Voi visați frumos? Eu pot să vă
arăt vise!... Cu creionul ăsta fac noaptea,
cu ăsta galben luna și, cînd îi ascut bine
virful, fac și stele multe și mici... Cu cel
verde — primăvara... cu cel roșu — un steag;
e cel mai frumos! Ce bine că avem creioane
colorate!... Cu ele vom desena locurile pe
unde trece povestea. Ce ne trebuie? Cine
știe? (Invită copiii să spună.)

Căsuța Scufiței...
Pădurea Lupului...
Căsuța Bunicii...

Avem o grămadă de creioane colorate. Să
desenăm împreună : o căsuță... O pădure!...
Bun !... Acum să vă arătăm vîntul !... Cînd în
piesă se petrece ceva grozav, suflă și vîntul...
L-am prins așeară pentru voi în mașina asta...
Iar tunetul s-a adunat tot în tabla pe care
o vedeți... Plouă... Tună... Deschideți umbre-
lele! Nu se poate? Avem acoperiș! A...
aveți dreptate...

POVESTITORUL : Bun. Deci, să începem. A
fost odată o fetiță...

SUFLEURUL : Stați... stați o clipă doar. Eu
sînt Sufleurul și fac o mulțime de lucruri
în piesă !

POVESTITORUL : Atunci, te rog să ne ex-
plici, ca să înțelegem și noi...

SUFLEURUL : Eu... Stai să-ți suflu ce să le
spui...

POVESTITORUL : Spune singur!

SUFLEURUL (îi suflă) : Sufleurul e o per-
soană foarte importantă.

POVESTITORUL : Sufleurul e o persoană
foarte importantă!...

SUFLEURUL : Vezi !... (Suflă.)

Ascultare, deci, vă eer,
Și mă recomand Sufleur...
Stau în cușcă — dar nu-s ciine,

Că sînt bun precum o piine...
 Uită cineva un rol?
 Suflu eu, nu-l dau de gol!
 Un cuvînt, de l-ai uitat,
 Eu pe loc ți l-am suflat.
 Pot să suflu ușurel
 Să audă numai el,
 Să audă doar actorul.
 De-asta e făcut sufleurul.
 Toate rolurile joc,
 Însă nu apar deloc.
 Fîndcă eu nu sînt actor....
 Eu, v-am spus doar, sînt sufleur.
 Un prieten, autor,
 M-a făcut azi și actor.
 Rolul dacă nu-l voi ști
 Să-mi suflați chiar voi, copii!

Dar să știți că la școală învățăm bine.
 Nu avem nevoie de ajutoare... de suflători...
 Pe cînd, alții... Odată, un copil trebuia să
 spună o poezie și nu o învățase prea bine.
 M-a rugat pe mine să-l ajut, dar nu era
 prea atent... Uitați-vă ce s-a întîmplat: un
 copil, trebuia, deci, să spună o poezie! (Sequ-
 fița joacă rolul copilului care nu știe poezia.)
COPILUL: Pisicuță, pis...
SUFLEURUL: Pis...
COPILUL: Am spus odată pis...
SUFLEURUL: Pis- pis...
COPILUL: Miau, miau...
SUFLEURUL: Te-am visat...
COPILUL: Te-am visat azi...
SUFLEURUL: Noapte...
COPILUL: Ba „azi“...
SUFLEURUL: Ba „azi noapte“...
COPILUL: Ori azi, ori noapte?... Cînd?
SUFLEURUL: În vis...
COPILUL: În vis?... De ce mă încurci?
SUFLEURUL: Nici nu știi poezia, nici nu
 vrei să mă ascuți. M-am supărat și plec!
COPILUL: Am să o spun eu singură:

Pis...
 Vis...
 Ba azi...
 Ba ieri...
 Miau! Miau!

SUFLEURUL: Copii, voi aveți nevoie de
 sufleur? Cine n-are nevoie să ridice două
 degete. Și acum, eu o să mă retrag, tiptil-
 tiptil, pentru că așa-i stă bine sufleurului:
 să nu-l vadă nimeni și să nu-l audă decît cine
 trebuie.

POVESTITORUL: Atunci... A fost odată...
 Dar mai iutii... tu. Decorule, arată-ne ceva
 frumos, tu. Sufleurule, ai grijă să nu ne facem
 de rîs, iar tu muzică: „un-doi“ — și... (Cîntă
 toți pe rînd.)

Nu-i nimica, nu-i nimica,
 De povestea s-a pierdut,
 Vai, mă apucase frica,
 Dar o luăm de la-nceput!

Cine vrea, deci, o poveste,
 Să o caute cu noi,

Să ne dea urgent de veste,
 S-o aducem înapoi!

A fost, a fost odată
 O poveste din... povești,
 Era tare minunată,
 Cu feți mari împărățești.

Cu motani, eu iezi, cocoși
 Și cu zine cu minuni...
 S-a pierdut! Dar, noi, voioși
 Pentru voi, prieteni buni,

Din cuvinte, cîntecele,
 Și din joc și veselie,
 Am luat lumini din stele
 Flori de pe pămînt o mie.

Noi vom țese împreună
 O poveste și mai nouă,
 Va fi poate și mai bună,
 Să vă placă mult și vouă!

REFREN:

Nu-i nimica, nu-i nimica,
 De povestea s-a pierdut,
 Vai, ne apucase frica,
 Dar o luăm de la-nceput!

Să încercăm să cîntăm cu toții refrenul...
 Așa!...

Nu-i nimica, nu-i nimica,
 De povestea s-a pierdut,
 Vai, ne apucase frica,
 Dar o luăm de la-nceput!

A fost odată ca niciodată... Ne trebuie o
 lețiță care-și iubește mult mama și bunica.
 Cine nu și-a supărat mama săptămîna asta?
 Dar cine a și ajutat-o? Cineva care n-a ajutat
 numai... borcanul de dulceată să se golească
 sau care nu strică și nici nu risipește.
SCUFITA: Chiar eu! Dar mai sînt și unele
 lețițe care... Să vedem cum fac...

(Fetița — Scufița Roșie — stă la o masă, având o coală de hirtie în față. Monolog.)
Compoziție : „Despre iarnă” — Vai, penița asta scrie mult prea gros... Am să o arunc pe jos... „Despre iarnă” și penița asta scrie îngălat, să o schimb neapărat...
SUFLEURUL : Nu fi risipitoare!
SCUFIȚA (de fiecare dată aruncă hirtia în coș) : ...Nu fi risipitoare!... Asta face purce-loși... Asta? Pare-ai scrie cu tuș... Asta zgirie hirtia... Și nu-mi place nici cum scrie... Asta picură cerneală... Doamne, câtă osteneală!... „Despre iarnă”. Ce hirtie! Vai, cum suge!... Asta mică nu-mi ajunge, asta-i cam mototolită, asta este prea boțită!... „Despre iarnă”. Ce e iarna?

SUFLEURUL : Opt penițe aruncate! Nouă foi albe stricate... Nu mai fi risipitoare!
SCUFIȚA : Nici nu sint risipitoare! M-am jucat de-a... risipitorii...

POVESTITORUL : Atunci să continuăm povestea.

DECORUL : Am aici un coșuleț!

SCUFIȚA : Un coșuleț? Ce-o să fac eu el?

POVESTITORUL : Să pleci cu el.

SCUFIȚA : Plec și nu fac ca acele fetițe care spun mereu așa : Va-să-zică, să nu uit eu ce-am venit de-acasă... cu un palton, cu două mânuși ; am numai una, nu-i nimic, pe cealaltă o țin în buzunar, dar pareă aveam la gît un fular... Nu-i... Lasă că, poate, îl găsește mama pe acela pe care l-am uitat la teatrul de păpuși. Vai de mine! Mi se pare că l-am uitat în curte cînd am fost să-mi caut căciulița !

SUFLEURUL : Acum nu trebuie să-i suflu nimic. Pentru că :

Poate îi mai știți și voi
 Pe asemenea eroi?
 Ei nu se gîndesc o elipă
 Că ar face o risipă!

DECORUL :

Are mama, are tata
 Deci, spun ei: băiatul, fata
 Pot s-arunce sau să strice
 Nimenea — nimic nu zice!

GAMA :

Nu-i așa, le spunem noi!
 Nu-i așa, le spuneți voi!

SCUFIȚA : E vreunul pe-aici ca în ciuteul ăsta? Eu nu sint.

POVESTITORUL : Tu vei fi, deci, Scufița din povestea noastră. Coșuleț ai. Să vedem ce spune mama. Unde ești, Mamă? Ce trebuie să facem?

MAMA : Să vă explic. Și eu am o mamă. Astăzi este ziua ei și fetița mea trebuie să-i ducă ceva bun de mîncare. Să-i umplem coșulețul! Copii, cine are ceva bun de mîncare să-i punem în coșuleț? Aveți... Numai puțin. Nu prea mult... Ea e bătrînă și nu are voie să mîncească prea mult... Mai sint însă și alții... Știți ce fel... Cine sint mîncăcioșii clasei?... Pentru că unii...

Uite-așa cum îi vedeți

Au pictat pe șorțuleț

Și ei pot să vă arate

Toată lista de bucate...

Sus, un strop de gălbenuș.

Oul l-a mîncat acuz, —

Pe manșetă, ici, la mină

Ce-a mîncat de-o săptămînă!

Ciocolata e de ieri,

Laptele — de-alaltăieri,

Dar așa nu se mai poate

Sort : o carte de bucate!

Să vă spun drept, nu-mi place deloc un asemenea decor. Ar trebui o piesă urîtă care să se cheme „Murdărici”. Dar, cred și sper că n-o să găsească nici un băiețel și nici o astfel de fetiță pe-aici!... Scufița Roșie, tu unde ești?

POVESTITORUL : Aici !

SCUFIȚA : Aici!

MAMA : Ești gata?

SCUFIȚA : Da.

M-am spălat, m-am îmbrăcat,

Scufița roșie-n cap mi-am luat

Și săpunul — vai, ce bun! —

E prietenul săpun!

Am mîini albe ca zăpada

Să nr-admire toată strada,

Singură m-am înălțat

Ca Motanul minunat!

Dar uitucă-s, unde-i pasta?

Cum era să uit eu asta?

Periuța de dinți iute...

Înapoi-nainte, du-te!...

(Imită spălatul pe dinți.)

Și-acum, ogîndă-i gheata

Că se vede-n ea și fata...

(Imită lustruitul pantofilor.)

Singură m-am îmbrăcat
Și scuflita mi-am luat!

Să se spele, cine știe?
Cui îi place?

COPIL : (invitați să răspundă) : Mie... mie...
SCUFIȚA :

Dintre voi, băieți și fete,
Cine știe, ca la ghețe
Șnururile să le lege
Zdravăn, bine, se-nțelege,
Că nu-i chiar așa de greu...
Cine știe?

COPIL : Eu... eu... eu!...

SCUFIȚA :
Dar la stopuri, cînd e stop
Cine stă și din galop
Și așteaptă să-l dezmierde
Drumul liber : „ochiul” verde?
Să te uiți la el mereu...
Cine-o face ?

COPIL : Eu... eu... eu!

SCUFIȚA : Bine ! Coșuleț am ! Bunătăți am !
Să gust ceva din el... Nu, nu, sînt pentru
bunica. Și bunica mea e foarte bună, ca toate
bunicele.

MAMA : Așa e cum spui, Scuflită Roșie. Și să
ai grijă în pădure să nu mergi pe cărări oco-
lite. Să mergi direct la bunica, să nu te
oprești să te uiți în vitrina de la cofetărie,
nici în geamul magazinului cu jucării...

SCUFIȚA : E tare greu, dar așa voi face,
mamă.

MAMA : Rine, fetița mea !

SCUFIȚA : Și-am plecat !... Am mers, și-am
mers, și-am mers... și am ajuns la un ma-
gazin mare... Tu... (Adresîndu-se unui copil.)
adică erai magazinul !... Ce vezi într-un ma-
gazin ?...

COPILUL (descrie un magazin.)

SCUFIȚA : Și-am mers, și-am mers, și am
mers, și-am ajuns pe un șantier... Tu erai
șantierul ! Ce vezi pe un șantier?...

COPILUL (descrie un șantier.)

SCUFIȚA : Și-am mers, și-am mers, și am
ajuns la o uzină. Ce e o uzină?

COPILUL (descrie o uzină.)

POVESTITORUL : Iar tu să ne poveștești
despre un... tată...

SCUFIȚA : Da, copii, cu bucurie !

Tatăl meu e în uzină,
Tatăl meu pe șantier.
Tatăl meu face lumină,
Urcă schele pînă-n cer.

Tatăl meu ne coace pîine.
Tatăl meu face motoare.
Tata face din azi — mîine
Și din noapte face soare.

Asta e copii și gata.
Tata?! Tata?! El e... tata!

SCUFIȚA : Și am mers, și am mers, și am
mers... (Mers pe loc.)

LUPUL : Între timp, dragii mei, că de dragi
ce-mi sinteți v-aș minca pe toți, eu mă fă-
ceam lup. Cîte picioare are lupul?... Cinci sau
șase? Cine știe? Cinci? Cine știe ce trebuie
să mai aibă un lup... Un bot !... Gheare !...
Cîte coarne are lupul? Două sau trei?... Am
să-mi pun acum o blană cam mîncată de
moli... Moliile sînt singurele animale care
mîncă lupii!... Decorule, nu mă ajuți și pe
mine să mă fac mai repede lup? Un lup
fioros...

DECORUL :

Ba te-ajut,
Ba te-ajut,
Te fac lup,
La minut!
Lupu-i rău
Și nătărău !...

LUPUL : Mulțumesc că m-ai făcut lup. Și
dacă m-ai făcut, o să te mînc la minut...
Numai că nu vād prea bine fără ochelari.
Și lup cu ochelari nu se poate!... Te mă-
ninc la minut!

DECORUL : N-am vrut ! Și nu poți... Uite ce
desenez eu : o puscă.

LUPUL : Nu mai fac!...

DECORUL : Bine ! Atunci vezi-ți de treaba
ta !

LUPUL : Vai de mine, am uitat să-mi pun
tocmai coada!... Mi-am pus-o ! (Se machiază.)
Acum sînt lup !... Pentru că...

Uite așa ajungi un lup
Nu doar cu un „hopa-tup” !
Cînd eram copil de lup,
Nu eram în grupa mică.
Îmi plăcea să stric, să rup,
Să îmi știe toți de frică.

Am mușcat odată rău
Un copil; ziceam : „din joacă”...
Nu eram un nătărău.
Începuse chiar să-mi placă.

Să-i tot sperii și să-i bat,
Tare mă mai bucura.
Și uite-așa treptat, treptat
Am ajuns eu lup sadea!

Acum încotro s-o iau?... Ce să mănânc?...
Niște iezi... Iezi! sint din povestea asta?
Cum se cheamă povestea în care hunicul
meu, lupul, a pățit-o? Ce de-a povești! Și
mai toate cu lupi. Ce muncă pe capul meu!
Ce, credeți că e atât de ușor? Poveștile nu
țin cu lupii! Dar voi... Nici voi nu țineți?...
Ei bine, atunci o să mă răzbun. Cînd o să
ieșiți în curte, o să vă pun piedică și o să
cădeți în nas ca să rămineți cîrni... Sic!
DECORUL (vine cu copacii — cîntînd) : Pă-
dure, dragă pădure...
SCUFIȚA : Iată și pădurea! Cine știe ce
copaci sint în pădure?...
SUFLEURUL : Să te ajut eu?
SCUFIȚA : Nu e nevoie!
COPIL (numesc cîțiva copaci.)
SCUFIȚA : Și-acum despre copaci cu...
DECORUL : Sint copaci cu frunze, copaci cu
țepi; eu o să vă arăt copaci cu... muzică!

Stejarul e mare,
Stejarul e tare.

Fagul e fag,
De-aceia mi-e drag.

Plopul îmi pare
Că stă de-a călare.

Mesteacănu! este
Copac de poveste.

LUPUL :

Și-n tufișul ce zgirie
Stă un lup și mîrîie...

DECORUL : Copii! (Invită pe spectatori să
ia în mînă cîte unul din copăceii desenați
de el.) Luați fiecare cîte un copăcel! Așa...
Voi sinteți acum pădurea! (Copiii țin, deci,
în mînă cîte o siluetă de copac.)

LUPUL : Eu o să mă mîrîi mult aici?

SCUFIȚA : Parcă am auzit ceva? Nu! Mi
s-a părut!... Nu e nimeni pe aici!

VINĂTORII : Ba da...

SCUFIȚA : Dumneavoastră?

VINĂTORII :

Noi sintem vînători,
Strașnicii ochitori,
Ochim o rață...
Și-o cumpărăm din piață.

SCUFIȚA : Am auzit că umblă un lup 'prin
pădure. O să-l împușcați?

PRIMUL VÎNĂTOR :

Ochesc mai ceva ca el.
Trag în hu... din portofel!

AL DOILEA VÎNĂTOR :

Eu odată am vînat
Un iepure marinat.

L-am ochit așa de bine
C-avca ceapă și măslîne.

SCUFIȚA : Bietul iepură!

PRIMUL VÎNĂTOR : Ochesc ursul fioros.

AL DOILEA VÎNĂTOR : Tu-n copac și dînsul
jos!...

PRIMUL VÎNĂTOR : Am ochit un urs: mor...
mor.

AL DOILEA VÎNĂTOR : Era blană pe covor!

PRIMUL VÎNĂTOR : Am ochit o...prăjitură.

AL DOILEA VÎNĂTOR :

Ea ți-a nimerit în gură!

Și la fiece minciună...

PRIMUL VÎNĂTOR : De i-ar crește nasul
lui...

AL DOILEA VÎNĂTOR :

I-ar ajunge într-o lună

De la Cluj pin-la Vaslui!

SCUFIȚA : Ce bine te distrezi dacă ești
vînător... Eu pot să plec liniștită la bunica
dacă sinteți voi aici. (Pleacă.)

PRIMUL VÎNĂTOR : Iar noi, ce-ar fi să fa-
cem o întrecere?

AL DOILEA VÎNĂTOR : Ce fel de întrec-
ere?...

PRIMUL VÎNĂTOR : Am o idee!

AL DOILEA VÎNĂTOR : Ce fel de idee?

PRIMUL VÎNĂTOR : Vezi căldarea asta cu
apă?

AL DOILEA VÎNĂTOR : O vād! Și ce-i
cu ea?

PRIMUL VÎNĂTOR : Fii atent! Hai să ve-
dem dacă poți face o scamatorie: să înghețe...

Focul, e știut, nu-ngheață
Nici măcar o dată-n viață.

AL DOILEA VÎNĂTOR :

Nici mercuru-n termometru,
Chiar de scade sub un metru...

PRIMUL VÎNĂTOR :

Nu îngheață-un urs polar,
Nici cartoful copt în jar.

AL DOILEA VÎNĂTOR :

Ursul care hibernează,
Steaua care seînteiază,

PRIMUL VÎNĂTOR :

Dar îngheață, dar îngheață,
Fii atent, deci, și învață,

AMÎNDOI :

Apa, apa, apa, apa!

Și în frig.

AL DOILEA VÎNĂTOR : Cînd te faci ca un
covrig.

PRIMUL VÎNĂTOR : Cînd îngheață... de
minciună!

AL DOILEA VÎNĂTOR :

Deci, întrecerea-i deschisă...
Și mînușa-i aruncată...
Stai, să-ți spun o întîmplare...

PRIMUL VÎNĂTOR : Poftim, altă treabă
n-are!

AL DOILEA VÎNĂTOR : La noi în clasă, e
un băiat care nu are timp să scrie lecțiile.
De ce? De la 3 la 5 se gîndește cum să
inventeze un aparat care să scrie lecțiile în
locul lui. De la 5 la 7 îl desenează. De la
7 la 9 se uită la televizor că, poate, poate,

o să găsească acolo o idee... De la 9 la 11 adoarme. De la 11 la 2 îl visează. De la 2 la 6 se gîndește dacă a visat sau nu. Nu-i așa că are bietul băiat dreptate? Cînd să mai scrie? Ce? Are timp?... Este el vinovat?

PRIMUL VINĂTOR :

Esti bătut... bătut chiar măr

Asta e... un adevăr!

Să-ți spun eu o altă gogonată și piperată. Iarna asta vîntul a fost dat afară din clasă, de către profesor.

AL DOILEA VINĂTOR : De ce?

PRIMUL VINĂTOR : Fîndcă suflă!... Ha... ba...

SUFLEURUL : Ha, ba, ha...

AL DOILEA VINĂTOR :

Esti bătut, bătut chiar măr,

Asta e... un adevăr!

Cunosc eu un minciăcios. Și, cînd merge la teatru, mînnecă tot timpul. Dacă stai lingă el, auzi așa... Prințesa... „ronț“... cu sint Făt-Frumos... „cronț“... am venit să „hap“... „bum“!

PRIMUL VINĂTOR : Ce-a fost „bum“?

AL DOILEA VINĂTOR : A pocnit punga de bomboane.

PRIMUL VINĂTOR : Și, cînd îl întrebi ce i-a plăcut mai mult la teatru, îți răspunde : pauza la bufet — aveau trei feluri de tartine și plăcinte cu carne...

Esti bătut, bătut, da, măr!

Asta e... un adevăr!

AL DOILEA VINĂTOR : Gata... Mă dau bătut... Din clipa asta nu mai spun minciuni...

PRIMUL VINĂTOR : Uite, în căldare a înghețat apa... M-ai învins... cu cea mai mare minciună. Ai spus „Nu mai spun minciuni“. Da, asta e cea mai mare minciună pe care am auzit-o din gura unui vîntător.

AL DOILEA VINĂTOR : Bine că mi-ai amintit. Să fim serioși. Să ne facem datoria. De-am găsi un lup!... Ni s-a comandat un lup pentru o carte de povești. Pe unde să fie un lup? Ați văzut voi vreunul? (Dau peste lupul ascuns.)

LUPUL : Iiți... Vă mînnec!

PRIMUL VINĂTOR (de frică, se face că nu-l vede) : Pe aici nu e nici un lup!

AL DOILEA VINĂTOR (idem) : Nici pe dincolo!... (Tot mai speriați.) Noi vinăm numai lupi, adică un vînnăm lupi, noi iubim lupii. Cînd eram mic aveam un lup de pui, adică un lui de pui, nu — un pui de lui... nu mă incurca...

PRIMUL VINĂTOR : Eu aveam o miță și-o trăgeam de coadă!...

AL DOILEA VINĂTOR : Eu nu trăgeam nici de miță, nici de... cocoș de pușcă!...

SCUFIȚA : Poftim, ce mai vînnători fricoși. Și eu îi credeam grozavi! Numai gura e de ei!

PRIMUL VINĂTOR :

Cui e frică e-un fricos

Și asta nu este frumos!

Să te temi cînd becu-i stîns,

Dacă-i vînt, dacă a nîns.

scufiță
- rînd

AL DOILEA VINĂTOR :

De un ciine care latră,

Vîntu', cînd șuieră-n vatră,

De-un copil, ce dă c-o piatră,

De altul ce bate-n poartă,

De-o pisică și de-un „miau“,

PRIMUL VINĂTOR :

De-o poveste cu „bau-bau“.

Să te temi, să fii fricos.

E urît, nu e frumos!

SCUFIȚA : Fii, de-aceea, curajos!

PRIMUL VINĂTOR : Am eu un verișor cam fricos și care, la teatru, face cam așa : „De ce s-a stîns lumina? Mi-e frică pe întuneric... Vine zmeu! O să ne mînnecă... Cine e băiatul ăla cu barbă? Balaurul? Nu, e Făt-Frumos... Bate... Cine bate? Gongul! De ce îl bate? Mi-e frică!“.

AL DOILEA VINĂTOR : Și eu am un verișor mai fricos care, cînd merge la fotbal, se poartă așa, privind meciul : „Nu mai loviți... nu mai loviți în minge... O doare... De ce fug aceia?... Cine fuge după ei? Milițianul fluieră? Aoleo!... A fluierat iar... Portarul a căzut jos!... Gata!... A bătut? Cine a bătut? Eu plec! Nu vreau să mă bată și pe mine!“.

SCUFIȚA : Și în timpul ăsta, cine știe ce răutăți mai face lupul!

VINĂTORII (se duc într-un colț și adorm.)

LUPUL : Scufițo, eu sînt un bătrîn care mă plimb prin pădurea asta!... Tu unde te duci?

SCUFIȚA : La bunicuța, să-i duc plăcinte moi, și lapte dulce, și tort...

LUPUL : Aha, i le duci ei pe toate... Atunci eu plec... Fug... Alerg... Știu eu de ce... Am o idee!... Felul iuții : bunică, felul doi : nepoțica. Și, poate, am să mînnec și o salată de vînnători, că, le fac eu una, să mă țină minte!

POVESTITORUL : Acum ne trebuie și o bunică. Repede, repede, cineva să ne povestească despre o bunică... Ce este o bunică? (Copiii sînt invitați să povestească despre o bunică.)

UN COPIL : Bunică este...

POVESTITORUL : Avem aici o colegă care o să devină bunică repede de tot. Ce mai faci, bunicuțo?

ACTRIȚA : Dar eu nu sint încă bunică.

DECORUL : Am eu o carte în care scrie despre o bunică. Cu părul alb, cu ochelari și cu toaie, cu părul alb ca neaua.

ACTRIȚA : Foarte frumos. Acum, ajutați-mă să mă fac bunică. (Decorul o ajută.)

BUNICA : Dar eu am acum treabă. Am făcut pentru nepoata mea plăcințele moi și tort. Pentru că tare mi-a fost dor de ea. E doar nepoțica mea!

Dragi imi mai sinteți cu toți,
Măi, nepoate și nepoți,
Blonzi și bruni, șateni, roșcați,
Oacheșei sau pistruiți.

Pregătese eu tuturor
Plăcințele în cuptor,
Turtă dulce și șerbeturi,
Și halviță și cofeturi.

Cataif muiat în frișcă,
Limonazi ce limba pișcă!
Toate sînt pentru nepoți,
Tare-i mai iubese pe toți!

Și așa, fără de veste,
Le mai fac și o poveste!
Toate sînt pentru nepoți,
Tare-i mai iubese pe toți!

POVESTITORUL : Pentru azi bunica a țesut, nu la gherghel, ci din cuvinte, o poveste cu Scufița Roșie.

SCUFIȚA : Bunica mea e așa cum tot ea mi-a citit dintr-o carte... (Delavrancea.) „O văz ca prin vis... O văz limpede așa cum era... Glasul ei dulce mă legăna... era așa de cald... așa de bine în poala bunicii... Avea o poală fermecată și un glas și un fus care mă furau pe nesimțite și adormeam sub privirea și zîmbetul ei.”

DECORUL : Aici e casa bunicii, curată ca un pahar și frumoasă ca o floare!

BUNICA : Am terminat de făcut mîncarea... totul e gata... Acum, să-mi aranjez și paltonul ăsta, că vine primăvara și nu-mi mai trebuie... O să-l așez pe masă ca să-l dau cu naftalină... Aud pași. Vine Scufița!... Vine nepoțica mea! (Vine, de fapt, Lupul.)

LUPUL (cu o voce subțirică) : Sărut mîna, bunico!

BUNICA : Vocea Scufiței! Ce bine-mi pare, copii! Voi o cunoașteți pe Scufița mea? E cea mai bună nepoțică. Vîno, Scufițo!

LUPUL : Nu mi-a cunoscut vocea!... Acum am s-o mîninc! Repede, repede de tot... (Întră după paravan. Bunica face „au” și apoi iese. Lupul, cu o burtă mare ca un balon, ștergîndu-se cu mîna la gură.) Nu știu cum, dar avea gust de naftalină!... Am scăpat și de molii! E frumos ce-am făcut? Nu? Cred și eu, doar m-am șters cu mîna la gură și nu cu un șervețel. Să-mi fie de bine! (Sughite.)

Au... asta din cauză că eu n-o prea înghiteam pe bunica asta!... Acum am să mă cule puțină așa e bine după masă! (Întră din nou după paravan. I se aude sforăitul și cei doi vinători îi țin isonul.)

SCUFIȚA (cîntă) :

Culeg flori și fragi și mure,
Daruri toate din pădure.
Să le dau bunicii mele,
Să se bucure de ele...
Florile foarte frumoase,
Iară murele gustoase!

Am ajuns!... Bunicuța doarme. Liniste, copii, să nu o scuțați!... Bunicuțo, da' de ce ai mata unghii așa de mari?

LUPUL : Pentru că mi-a fost lene să le tai!

SCUFIȚA : Dar de ce ai părul așa de lung și țepos?

LUPUL : Pentru că nu-mi place să merg la frizer să mă tund. Îmi intră părul în ochi și mă ustură.

SCUFIȚA : Dar de ce ai urechile așa de mari?

LUPUL : Pentru că nu-mi place să mă spăl cu săpun, îmi intră clăbuci în ochi și plîng!

SCUFIȚA : Dar de ce ai vocea așa de groasă?

LUPUL : Pentru că m-am apucat de fumat!

SCUFIȚA : Dar de ce ai ochii așa de mari?

LUPUL : Asta pentru că i-am spălat cu apă rece ca să te văd mai bine!

SCUFIȚA : Și de ce ai dinții așa de ascuțiți?

LUPUL : Ca să te mîninc pe tine! Pentru că eu sint Lupul și am mîncat-o și pe bunica ta!

SCUFIȚA : Sărăcuța... Bunicuța mea!

LUPUL : Te mîninc și pe tine! Nu mi-e foame, sint sătul, dar mă plictisesc! Și trebuie să fac ceva!... Stai puțin, să te mîninc!

SCUFIȚA : Atunci să-ți spun o poezie!

LUPUL : Bine!... Dar numai una. La a doua poezie, noi, lupii, adormim; la a treia sforăim!...

SCUFIȚA : Repede, copii, cine mă ajută eu o poezie, să-l adormim pe lup pînă viu Vinătorii... Veniți aici!

(Copiii sînt invitați să spună poezii, fără ca scena să se transforme într-o micro-șezătoare.)

Cineva să-i scoale pe vinătorii... Sint acolo... Au adormit!... (Se spun poezii, apoi Lupul moțăie și adoarme.)

SCUFIȚA :

Nani, nani, lupul mamei,
Sonn adine fără de vis,
Dormi, acum, precum am zis!

(Vinătorii vin cu alai, aduși de copii.)

PRIMUL VINĂTOR : Ce este? Am auzit poezii! Adorm... Ba nu, că eu nu sint lup!

SCUFIȚA : Copiii spun poezii ca să nu mă mînince lupul!

AL DOILEA VINĂTOR : Ce s-a întîmplat?... Ne mînincă dacă nu spunem poezii?

PRIMUL VINĂTOR : Eu nu știu nici o poezie...

Căteuș cu părul nins...

SUFLEURUL : Fură rața...

AL DOILEA VINĂTOR : Fură rața din cuptor!...

PRIMUL VINĂTOR : El se jură că n-o gură!...

SUFLEURUL : Dar l-am prins cu cuptorul-n gură ! Na ! Că m-am zăpăcit și eu !

SCUFIȚA : Aveți o pușcă sau un cuțit ? Așa spune povestea!...

PRIMUL VINĂTOR : Avem ! Că doar sîntem vînători. Avem cuțit!...

AL DOILEA VINĂTOR : Furculiță!...

PRIMUL VINĂTOR : Și scobitoare!...

SCUFIȚA : Scăpați-o pe bunica mea și scăpați-mă de lup!...

PRIMUL VINĂTOR : Imediat!...

AL DOILEA VINĂTOR : Imediat. Dar mie cam frică!

PRIMUL VINĂTOR : Și mie. Mie îmi este mai frică decît ție!... Sic!

SCUFIȚA : Cum să scăpăm de lup ? Cum să facem ?

(Copiii propun diferite soluții.)

POVESTITORUL : Să ne gîndim și noi puțin ! Eu zic să...

DECORUL : Uite — ce-am făcut eu!... (Arată un desen. O cușcă — deasupra căreia scrie: Grădina zoologică.) De aici nu mai scapă niciodată!...

LUPUL : N-am ochelarii la mine ! Ce scrie aici ?

PRIMUL VINĂTOR : Grădina zoolo...

AL DOILEA VINĂTOR : ...ologică.

LUPUL : Cu ăștia mă înrăiesc la loc !

GAMA : Cînd o să fie mai rău, eu o să sun alarma, să aștepte toată lumea !

SUFLEURUL : Iar eu o să-i suflu mereu la ureche: „Lupule, dacă mai ești rău o pățești!...”

LUPUL (scoate capul prin hîrtia cu gratii) : De aici nu mai scap. Rămîn pînă la bătrînețe și am să mănînce doar salată, păstîrnac, spanac, urzici. Și din cînd cînd cîte un pitic!...

TOȚI : Cum ? Ce ?

LUPUL : De ciocolată!... Și dacă am să mă fac cumințe o să mă mai luați și în altă poveste ?

POVESTITORUL : Să-l luăm ? Mai vedem noi !

BUNICA : Și eu eram ascunsă aici!... Lupul a mîncat paltonul meu cu blană de vulpe !

LUPUL : Aoleo, în loc de bunică am mîncat o vulpe ! (Sughite)... Hie ! Asta, din cauză că n-am avut ochelarii la mine.

PRIMUL VINĂTOR : Stai acolo și fii cumințe.

AL DOILEA VINĂTOR : Nu te mișca ! Poștiți, poștiți să vedeți lupul!...

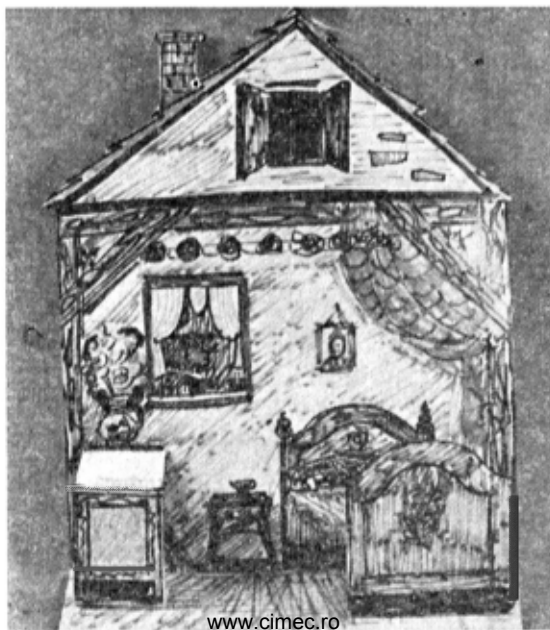
PRIMUL VINĂTOR : Pauză !

AL DOILEA VINĂTOR : Pauză !

(În pauză, actorii rămîn pe scenă, unde fac diverse exerciții. Copiii urcă și ei pe scenă, căci acolo se află bufetul și-l pot vedea pe... Lup.)

POVESTITORUL : Pauză ! În pauză puteți vizita menajeria ! Nu dați de mîncare Lupului că n-o să-i mai vină costumul!... Poștiți ! Poștiți !

(Copiii sînt invitați să viziteze menajeria, în timp ce orchestra cîntă, tot mai cu foc.)

ACTUL II

PRIMUL VÎNĂTOR : Gata!

AL DOILEA VÎNĂTOR : Gata!

LUPUL : Am obosit. Nu mai pot! Prea s-au uitat lung la mine!

POVESTITORUL : Gata, copii! Pauza s-a terminat. Treceți la loc! (Pleacă și actorii, afară de vînători.)

PRIMUL VÎNĂTOR : Rămii tu, eu mă duc să mă odihnesc puțin!... (Cască.)

AL DOILEA VÎNĂTOR : Nu mai căsca, fiindcă am să casc și eu! (Cască.)

PRIMUL VÎNĂTOR : Când te văd căscind, case și eu... căscă... Uite-așa...

AL DOILEA VÎNĂTOR : Mă dor fălcile!...

PRIMUL VÎNĂTOR : Au... ce mai case!... Uite acolo, un copil a căscat și el!...

AL DOILEA VÎNĂTOR : Și dincolo altul!...

PRIMUL VÎNĂTOR : Atunci... dacă și ei căscă, nu mai are rost să mai stăm... Ce-ar fi...

AL DOILEA VÎNĂTOR : Ce-ar fi?

PRIMUL VÎNĂTOR : Să ne jucăm de-a altă poveste!...

AL DOILEA VÎNĂTOR : Care?

PRIMUL VÎNĂTOR : Cu niște animale mici!

AL DOILEA VÎNĂTOR : Să fim măgari!

PRIMUL VÎNĂTOR : Nu... mai mici!...

AL DOILEA VÎNĂTOR : Purici!

PRIMUL VÎNĂTOR : Mai mari!

AL DOILEA VÎNĂTOR : Elefanți!

PRIMUL VÎNĂTOR : Ie...

AL DOILEA VÎNĂTOR : Ie... ie... ie... ie...

PRIMUL VÎNĂTOR : Iezi! De cînd vreau ca să joc eu un ied! Să sar în sus, să zburd!... Să fiu Iedul Mare...

AL DOILEA VÎNĂTOR :

Capra, capră, de e capră,
Calea piatra și o crapă...
Foaie verde de măsline,
Vecine, dragă vecine,
Vreau să fiu frate cu tine,
Să-ți fiu Iedul Mijlociu,
De urit ca să îți ții.
Foaie verde busuioc,
Eu sînt Iedul din mijloc,
Nici cel mare, nici cel mic,
Asta am dorit să-ți zic.
Și iar verde și-o sipică,
Nici de lup eu nu am frică.
Și-am zis verde frunzuliță,
Haide, frate-n Periniță!

PRIMUL VÎNĂTOR :

Fii cuminte, fii cuminte, frate,
Ca să zburzi, nu se mai poate.
Știi tu rolul, oare, că-i un rol cam greu?
De nu-l știi, atunceea, nu ți-s frate eu!

Spune repede după mine : „Capra calcă-n piatră, piatra crapă-n patru, crăpa-o-ar capu

caprii-n patru, cum a crăpat piatra-n patru!"
AL DOILEA VÎNĂTOR : Ba eu știu : „Rotofei de tei pe miriște de mei”. Zi repede : „Tot am zis, e-am zis, e-oi zice, dac-oi zice tot oi zice, ea să zic e-am zis e-oi zice !”...
PRIMUL VÎNĂTOR : Măi frate, mă las de teatru și mă fac pacră... nu... parcă...
AL DOILEA VÎNĂTOR : Vrei să zici pacră...
PRIMUL VÎNĂTOR : Exact. Capră! Gata... Acum să mergem!
SCUFIȚA : Da, de un ied mic, micuț, de iedul cel mai mic, nu aveți nevoie?

Sînt mic... Dar nu pitic,
Sînt mic, dar sînt voinic,
Sînt mic și nu-i nimic,
Că o să mă cresc un pic,
Căci în fiecă poveste
Unul mic, ca mine, este...
Miticel, cit o alună,
Gata la o faptă bună.
Poți să-l pui în degetar,
Poți să-l culci în buzunar.
Dar se luptă și cu-n zmeu...
Unul mic, cum sînt și eu!
Cînd mă doare, nu mă plîng,
La foame cureaua string,
Dacă vreau o înghețată,
Spun: e timp și altă dată.
Cînd văd o fetiță, care
Plîmbă o păpușă mare,
Nu-i nimic, îmi spun, nu-s tristă,
Nu-mi vir nasul în batistă.
Și mă joc e-o florică,
Și mă joc cu o pisică,
Și-n povești grozav mai ered...
Nu mai vreți încă un ied?

PRIMUL VÎNĂTOR : Un ied mic! Știu eu cum fac ăștia micii. Or să ne strice povestea!

AL DOILEA VÎNĂTOR : Așa e. Mai bine pleacă de aici! O să faci pozne, o să plîngi, o să tipi „vreau acasă!”.

SCUFIȚA : Nu! Promit că nu o să fac așa!

PRIMUL VÎNĂTOR : Să-l luăm?

AL DOILEA VÎNĂTOR : Să-l luăm!

PRIMUL VÎNĂTOR : Dacă vrea să ne mînnice cineva, îl dăm pe el în locul nostru!

AL DOILEA VÎNĂTOR : Bună idee!... Acum noi o să mergem în căsuța noastră!

PRIMUL VÎNĂTOR : Unde e căsuța, Iedul Mijlociu?

AL DOILEA VÎNĂTOR : Uite, chiar aici, Iedul Mare!

(Căsuța Caprei.)

LUPUL : Iar eu am să ies binișor din cușcă, pentru că m-am plictisit și mi-e foame. Voi ați mincat ceva azi dimineață?... Așa!... Eu am mincat o blană cu naftalină! Trebuie să-mi dreg gustul... Ce-aș minca?...
Să mănînc o portocală...
Dar rămîn cu burta goală!
Să mănînc doar un cartof...
Nu mă satur. Of, of, of!
Să mănînc un păstînac...
Atunci, iepure mă fac!
Fii atent și o să vezi,

Am mîncat eu niște iezii!

Iedu-mi mic și, binișor,

Intră-n gură ca-n cuptor!

Mă duc să-i caut! Am plecat!... (Iese.)

POVESTITORUL : Unde-i? A fugit? Vai de mine, ce nenorocire... A fugit Lupul! Pe unde a plecat? Pe unde? Nu-l mai ajung! El are patru picioare și eu numai două!... Unde s-a dus? După iezii? Ce înseamnă un ied? Al cui pui e iedul? Puiul găinii? Nu! Atunci al vacii!... Al caprei?... He-hehei, degeaba s-a dus el, că noi n-avem iezii în teatru nostru. Avem alte animale, dar iezii, nu... (Iese oftînd.) Poate o strigăm pe dumneaei să joace pe mama iezilor... Bună ziua, ce mai faci, doamnă Capră?

MAMA : Și uite-așa... eu iezii mei. „La pozne, of, of, că iedul cel mare și cel mijlociu dau prin”băt de obraznici ce sînt, iar cel mic e harnic și cuminte. Vorba ceea: sînt cinci degete la o mîină și nu seamănă toate unul cu altul.”

IEDUL MIC : Unde te duci, mămuică?

CAPRA : „Dragii mamei copilași, eu mă duc în pădure, ca să mai aduc ceva de-ale mincării. Dar voi încuiați ușa după mine, ascultați unul de altul și nu cumva să deschideți pînă ce n-oți auzi glasul meu. Cînd voi veni am să vă cînt așa” :

Trei iezii, cucuieti,
Ușa mamei descuieti,
Dar la alții, incuieti.
Nu lăsați străini în casă,
Pentru că acel ce-i lasă,
Dovedește că nu-i pasă
De un sîlat ce mama-i lasă.
Fiți cumînți, măi cucuieti,
Aveți grijă și vedeți
Casa lună să ne fie
Din podea în bagdadie,
De din zori, pînă-n chindie !

Acum plec. Ați înțeles?

TOȚI : Da, mămuică!

CAPRA : Pot să am nădejde în voi?

IEDUL MIC : Să n-ai nici o grijă, mămuică. Noi sîntem o dată băieți și ce-am vorbit o dată, vorbă rămîne!

CAPRA : Dacă-i așa, apoi, veniți să vă sărute mama. Bămineți cu bine!

IEDUL MIC : Mergi sănătoasă, mămuică! (Capra pleacă.)

IEDUL MARE : Bine e-a plecat. (Sare peste masă.)

IEDUL MIJLOCIU (face la fel.)

AMÎNDOI :

Capra sare casa,

Iedul sare masa!

IEDUL MARE : Și acum, să ne jucăm pînă ce nu vom mai putea!

IEDUL MIC : Mai bine, să facem curat prin casă, să ațîșăm focul, să cărăm apă proaspătă și frunze moi!

IEDUL MARE : Ba nici nu mă gîndesc!

IEDUL MIJLOCIU : Eu vreau să vină mămuca să ne aducă dumneaei mincare!

AMINDOI :

Nu îmi place să muncesc,
Vreau de-a gata ce poftesc!

IEDUL MIJLOCIU :

Bat din palme și să vină
Strachina cu supă plină,
O plăcintă mare, grasă,
Și o pară, d-a zemoasă,
Și-o gutuie pîntecoasă...

AMINDOI :

Nu îmi place să muncesc,
Vreau de-a gata ce poftesc...

IEDUL MARE :

Mie-mi place să mă joc
De-a șotronul, baba oarba,
Să alerg prin toată iarba,
Mîngea, coarda și arșice,
Loto, zaruri și popice,
Și cînd obosesc de joacă,
Stau puțin, aștept să-mi treacă
Și pe urmă trec la loc,
Cum s-av spune, iar mă joc!

AMINDOI :

Nu îmi place să muncesc,
Vreau de-a gata ce poftesc...

IEDUL MIJLOCIU :

Cîrțița își sapă casă,
Păianjenul pînză coasă,
Bîndunica cuib își face,
Mie să muncesc, nu-mi place...

IEDUL MARE :

Vidra-și face loc în apă,
Șoarecul cotlon își sapă,
Din stuț barza casă-și face,
Mie să muncesc, nu-mi place...

IEDUL MIC :

Cîrțița și soricelul,
Toți muncesc, așa li-i felul.
Eu la fel cu ei, voi face!
Să muncesc, tare îmi place!
Iacă, ajutați-mă să curăț cartofii ăștia!

IEDUL MARE : Doar n-oi fi prost!

IEDUL MIJLOCIU : Că nici eu!

IEDUL MIC : Atunci, cine mă ajută?... Am
aici patru cartofi. Hai să facem o întrecere!
Copii, cine vrea să vină aici? Patru meșteri
în cartofi!... Cine curăță mai repede cartoful,
capătă... vedem noi ce... (Invită pe scenă
patru copii.)

POVESTITORUL : Atenție la mine!... Un, doi,
trei... Start!... Cu muzică! (Marș)... Învîgător
la... copii... X... X... Ai premiu, cartoful ăsta!
Cum îți place mai mult, „pai“ sau „cept“?

IEDUL MARE : Acum punem cartofii la
cuptor și pe urmă ne jurăm!

LUPUL : Și eu mă uitam și-mi spuneam :
Ce e mai bun ca friptura de ied cu cartofi?
Vă mulțumesc, copii, pentru garnitură !... Dar,
cum să fac ca să deschid ușa? N-aveți vreo
cheie?... Asta nu-i bună... nici asta! Știu ce
am de făcut! Mă duc la meșteri... (Meșterii
sînt Decorul, Sufleurul și Gama.)

LUPUL : Bună ziua, meșteri!

CEI TREI : Bună ziua!...

LUPUL : Am o rugămintă. Noi, lupii, pregă-
tim o serbare și eu joc rolul Caprei. Puteți
să mă învățați și pe mine cum să fac mai
bine ca să semăn cu ea? Plătesc bani buni!

DECORUL : Știu și eu? Să ne mai gîndim...

Vecino!

BUNICA : Poftim!

DECORUL : Cum face capra?

BUNICA : Cum să facă, păcatele mele, cum
fac toate caprele : beee... beee...

LUPUL : Auuu... beee... auuu... beee...

DECORUL : Îți pui o maramă pe cap, ici nu
coșuleț în mină...

BUNICA : Și cu glas dulce spui...

SUFLEURUL : Repetă după mine :

Trei iezi, cucuieți,

Ușa mamei descuieți...

LUPUL :

Trei iezi, cucuieți,

Vă mînuie pe toți, băieți...

GAMA : Cîntă după mine : „Trei iezi, cu-
cuieti“, subțirel, subțirel de tot...

LUPUL (gros) :

Trei iezi, rumeniți

Prin muștei, rostogoliți...

GAMA : N-ai pic de ureche muzicală! Iepu-
rele, cît e de mic, are o ureche...

LUPUL : Atunci să-mi arătați cum merge
capra.

BUNICA (dansul caprei) :

Ța-ța-ța, căpriță-ța!

Capra joacă uite-așa,

Ța-ța-ța, căpriță-ța!

LUPUL : Uf! Nu mai pot! Gata!... Plec... Uf...

BUNICA : Nu e lucru curat!...

DECORUL : Vîntule, oprește-l!

(Toți se mișcă de parcă ar fi în vîrtejul
vîntului.)

SUFLEURUL : Ploaie... Ploaie!

(Pantomimă — ploaie.)

LUPUL : Urită vreme... Dacă știam, îmi luam
umbrela... Iată și casa ieșilor. Cumătra e
plecată. Numai bine! Acum am să joc și eu
ca la teatru adevărat...

Trei iezi, cucuieți...

Am uitat poezia, nu știu cum e mai de-
parte!

SUFLEURUL : Ușa mamei, încuieți...

LUPUL : Așa... așa...

Ușa mamei, încuieți...

Mai departe!

SUFLEURUL : Vine lupul să vă-nhățe...

LUPUL : Cum asta?... Nu-i adevărat!

Vine lupul să vă-nghită...

IEDUL MIC : Nu deschideți, e lupul!
 IEDUL MARE : Dinții!...
 IEDUL MIJLOCIU : Te dor?
 IEDUL MARE : Imi clănțâne!...
 IEDUL MIJLOCIU : Ține-i! Mie îmi tremură
 genunchii!!
 IEDUL MIC : Ce ne facem?
 IEDUL MARE : Ne dăm prinși!
 IEDUL MIC : Nu se poate! Ce ne facem?
 Ajutați-ne!
 POVESTITORUL : Fiți atenți! Cînd deschideți ușa, tu îi dai una în cap cu tîngirea asta... tu îi pui puținica în cap... iar tu îi pui o piedică!
 IEZII : Așa vom face!
 LUPUL : Deschideți odată ! (Se repede și deschide ușa. Iezii îl iau în primire.)
 LUPUL : Au, m-am sîrșit!
 IEDUL MARE : L-am dat gata!
 IEDUL MIJLOCIU : Praf l-am făcut!... Dacă nu eram cu tine, puștiule, te minca!
 CAPRA : Ce-i aici? Ce-i cu jupînul?
 IEDUL MIC : A vrut să ne mănînce!
 CAPRA : Așa?...
 LUPUL : Dar ce voiai să fac?
 CAPRA : Acum nu-ți mai merge ! Al nostru ești !
 LUPUL : Și ce-o să faceți cu mine ?
 CAPRA : Ce-o să spună copiii.
 POVESTITORUL : Atunci o să-l închidem la teatru, să-l vadă în fiecare zi toți copiii cît e e de rău...
 LUPUL : Au... au...
 POVESTITORUL : S-a terminat cu lupul, s-a terminat și cu povestea asta, numai cu asta, pentru că poveștile nu se termină niciodată... Ele trăiesc veșnic, cît timp vor fi și copii

pe lume. Copii ca voi, care ne-ați ajutat în povestea asta ! Vă mulțumim, copii ! (Toți actorii mulțumesc.)
 SCUFITA :
 Vă mulțumim, vă mulțumim !
 MAMA :
 Și mîine iar o să venim.
 BUNICA :
 De dimineață sau la patru.
 VINATORII :
 Ca să jucăm cu toții teatru.
 Un teatru vesel, pentru voi.
 TOTI :
 Artiști să fiți și voi și noi !
 LUPUL (mîrîie) : Iar eu, lasă că o să vă încondeiez, o să vorbesc cu cineva să scrie despre voi că nu ați avut succes deloc. Copii, nu-i așa că nu v-a plăcut deloc piesa asta?
 COPIII (din sală reacționează firese... sperăm...)
 LUPUL : Aba, țineți cu ei ! (Își scoate blana.)
 Lupul își schimbă părul, da' năravul ba!... spune proverbul, dar eu o să mă schimb și o să cînt cu ei...
 TOTI :
 Vă mulțumim, vă mulțumim
 Și mîine iar o să venim!...
 BUNICA : Vai, era să uit... Am pentru fiecare copil cîte o amintire... dulce... (Le dă bomboane.) ...Și acum, cu toții să cîntăm mai bine. Gamă, dă tonul!
 TOTI :
 Vă mulțumim, vă mulțumim
 Și mîine iar o să venim !
 Și dacă sinteți mulțumiți,
 La noi, la teatru să veniți.
 Și-altă poveste să găsiți!

CORTINA

Desene : Elena Simirad-Munteanu

Fotografiile : repetiții la Teatrul „Ion Creangă”

